

ΥΒΡΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

«Κρεῖττον τῷ ποδὶ ἢ τῇ γλώττῃ ὀλισθεῖν»

Φίλιτατέ μοι,

Ὅτε τῇ πρόχθες τρίτῃ ἐν ἐσμῷ λογίων μάλα δοκίμων καὶ τῇ φίλῃ Ἑρμοῦ συγχωνῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην κατὰ συγκυρίαν παρέστην καὶ ἐγώ, λόγου γενομένου περὶ τοῦ φυλλαδίου τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, πάντες ὑπεσχέθισάν σοι καὶ ἐπὶ καλόν, ὡς ἂν ὕλης καὶ τέχνης ἕκαστος ἔχοι. Ἐπεσεν ὅμως ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ κλῆρος καὶ ἐπ' ἐμέ· δῆλα δὲ ἐκλήθην καὶ γὰρ οὐχὶ πλουτίδην ἢ ἀριστίδην ἀλλ' ἐπεικῶς ἵνα συμμετάσχῃ τῆς συναυλίας ταύτης τῶν φίλων καὶ ἐμμουσοτέρων καταστήσω, ὁ Δειθηθρίων ἀμμουσώτερος. Γινώσκεις, φίλε, ὅτι δὲν εἶμαι ταῖς Μούσαις κεχαρισμένος, καίτοι κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν ἠθέλησα νὰ χαρισθῶ αὐταῖς· ἐφ' ᾧ καὶ οὐδὲν ὑπεσχέθην σοι. Ἀλλ' οἶκαδε τὴν ἐσπέραν ἐπανελθὼν καὶ κατὰ τύχην ἐκδοσὶν τινα τοῦ Σαμοσατέως τὴν τοῦ Schmieder, δι' ἐμὲ ὅλως νέαν, μετὰ χειρὸς λαβὼν ἐνέπεσον εἰς χωρία πολλὰ μὲν χαρίεστατα πάμπολλα δὲ ῥήματα καὶ λέξεις βλασφημιῶν καὶ λοιδοριῶν φαλαγγιδὼν παρατάσσοντα. Ἀμέσως λοιπὸν διενόηθην νὰ ἐπιστείλω σοι ἐργασίαν μικρὰν καὶ πρόχειρον ἵσως οὐχὶ ἀνταξίαν τῆς σῆς φιλικῆς προσκλήσεως ἀλλ' ὄνειδος μὲν οὐκ ἔχουσιν διότι ἀεργίῃ μόνον ὄνειδος, ὡς γινώσκεις, ὄνειδ' ὅμως καὶ ὕβριολογίας ἐνέχουσιν καὶ λοιδορίας καὶ βλασφημίας καὶ λόγους καθόλου κακοῦς, οἵτινες ὄνειδ' ἀκατασκευάζουσιν τινὶ ἢ ἀτιμίαν καὶ αἰσχύνην φέρουσι τῷ τε λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι. Ὁ Ἕλλην ὡς γινώσκεις, εὐεπίφορος καὶ εὐχερὲς εἶναι εἰς βωμολοχίας καὶ εἰς ἀκόσμους ἐπωνυμίας, τὸ δὲ στόμα αὐτοῦ αἰετὸς σκώμματα ἀναπέπτατα, διότι φιλοπαίγμονα φιλοσκώμμονα ἅμα καὶ εὐσκώμμονα χαρακτηρὰ ἔχει· οὐ δύναται δὲ ὁ ὕβριστὴς κατέχειν παρ' ἑαυτῷ τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἔστι τῶν χειρῶν ἀκρατὴς καὶ τῆς γλώττης, οὐδενὸς ἀπεχόμενος, πατῶν, πατάσων, πλήττων, κορυδαλοῖς παίων, ἐπὶ κόρρης τύπτων, πύξ παίων, λαξ ἐναλλόμενος, ἐπεγγελῶν, καταγελῶν, ἐπιγλενάζων, ἐπικαταμωκόμενος, καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς τὸ πρόσωπον προσπύων, ἐπιτρέπων πάντα τῷ θυμῷ καὶ οὐ τὸν λογισμὸν κατέχων. ⁽¹⁾

Πάντες ἐκ παιδὸς ἀναιμνήσκονται τῆς ἀρχῆς Τίμωνος τοῦ Μισανθρώπου «ὦ Ζεῦ αὖ φίλε, καὶ ξέγνε καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφθέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ καὶ ὄρχιε καὶ ρεφεληγερέτα καὶ ἐρίγδουπε» ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ γινώσκουσιν τὴν ἐν Διὶ τῷ Τραγῶδῳ ἀπάντησιν Τιμοκλέους τοῦ Στωϊκοῦ πρὸς Δάμνιν τὸν Ἐπικούρειον θέλοντα νὰ συμβιβασθῇ μετ' αὐτοῦ:—«Εἰρωνεύη αὖ ταῦτα, λέγει ὁ Τιμοκλῆς, πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ μιὰ καὶ κατάπτυστε καὶ μαστιγία, αὖ καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐδ' ἅτις μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου... λιγρότατε καὶ ἀναισχυρτότατε. Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ πληγὰς παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἀπέλθης· ἤδη γὰρ σε αὖ τουτῷ τῷ ὀστράκῳ ἀποσφάζω, παμμίαρον ὄντα» ⁽²⁾ Πόσον ὠραία καὶ κοσμίᾳ παράταξις ἀκόσμων λέξεων καὶ ὕβρεων, ἃς δὲν ἔχει τις ἀνάγκη ἐνταῦθα ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν καθωμικυμ-

(1) Πρὸς καὶ Πολυδ. Η' 76—78 ἐκδ. Bekker.

(2) Δονκ: Ζεὺς Τραγ. 52.

νην, διότι γ.λαῦκα εἰς Ἀθήνας κομίζει. Τίς δ' ἐπιδημήσας ποτὲ ἐν Πειραιεὶ τῇ πόλει ἢ ἐν τῇ πάλαι ἀφνειᾷ Κορίνθῳ δὲν εἶδε τοὺς τραχεῖς χαριεντισμοὺς καὶ τὰς βωμολοχίας τῶν λεμβούχων καὶ ἀχθοφόρων καὶ τίς οὐκ ἤκουσε τοὺς ἐν Πάτραις τοιούτους ἢ καὶ τοὺς παρ' ἡμῖν; Θάλασσαν καὶ πῦρ ἐξερεύγεται τὸ στόμα αὐτῶν ἐκ κακῆς μάλλον ἔξεως ἢ ἐκ προθέσεως μέχρι τῶν ἱερωτάτων ἐκσφενδονιζόμενον. Ἐξορκιστὰι αἰσχρολόγοι καὶ ὀόστομοι, λυμεῶνες τῆς νεότητος, ἥτις καὶ ἄκουσα ἀκροᾶται τῆς διδασκαλίας τοιούτων λέξεων. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάτριον.

Α'.

Τὸ περὶ ὕβριολογίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἶναι θέμα λίαν εὐρὺ μὴ μελετηθὲν εἰσέτι, ὧν ἐγὼ τοῦλάχιστον γινώσκω, ἐπίτιδες ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ τῶν φιλολόγων. Ἰκανὰς δυσφήμες λέξεις καὶ ὕβρεις δύναται ὁ βουλόμενος νὰ συλλέξῃ ἐκ τῆς τῶν *Παροιμιολογῶν* διτόμου Συλλογῆς, ἣν δυστυχῶς δὲν ἔχω· ὀλίγα δὲ τινα ἐνταῦθα παρακατατιθέμενος ἐν σπουδῇ, ἔχω ὡς βάσιν μικρὰς σημειώσεις, τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν Ἀριστοφάνην, καὶ τούτους δ' ἐννοεῖται καθ' ὅσους ἐπέτρεψέ μοι ὁ χρόνος. Ὁ θέλων δ' ἐπιστήμονι τῷ τρόπῳ νὰ προβῇ εἰς συναπαρτισμὸν τοιαύτης συλλογῆς πρέπει νὰ θέσῃ βάσιν τῆς ἐκλογῆς τῶν λέξεων τούτων, πρέπει δὴλα δὴ νὰ λάβῃ ἐν τάξει τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων (ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς) ἢ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, τὰς ιδιότητας αὐτῶν τούτων τῶν μελῶν, τὰ ἐπιτηδεύματα ἢ τὸν καθόλου ἀνθρώπινον βίον, ἂν ἐτέρου δὲ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά. τὰ ὑπὸ τὴν δεσποτεῖαν τοῦ ἀνθρώπου, τὰ χρήσιμα ἢ μὴ χρήσιμα αὐτῷ καὶ ἐφεξῆς.

Ἐν πρώτοις αὕτη αὕτη ἡ λέξις *ἄνθρωπος* ἔχει καὶ περιφρονητικὴν τινα παρασημασίαν καὶ μάλιστα μετὰ οὐσιαστικῶν π.χ. *ἄνθρωπος ὑφάντης, ἄνθρωποι ὑπογραμματεῖς*, Πρβλ. προσέτι τὴν προσφώνησιν, ὦ ἄνθρωπε, ἥτις ἐνέχει μομφὴν τινά, καὶ μόνον *ἄνθρωπος* κατ' ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν γένος περὶ δούλων (σκλάβων) λεγόμενον. Εἶτα *ἀνθρώπιον μισρόν* ἐν Λουκ. Κατὰ πλ. 12, *ἀνθρωπάριον* παρ' Ἀριστοφ., *ἀνθρωποδαίμων* παρὰ τοῖς Βυζαντ., τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον *διάβολος μεταμορφωμένος*, (*Démon sous forme humaine*).

Κατὰ τὸ παράστημα καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ κατὰ μτφ. λέγεται *ἀνδράριον-ρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα* (Ἀριστ. Δχ. 517). Προσέτι λέγεται *γαυροφυῆς* (Αρ. Εἰρ. 790) *γάστρων*, Ὅρα δὲ καὶ τὰ: ὦ *μισρά γάρυγξ* (1) καὶ τὰ *εὐρύπρωκτος, λακκώπρωκτος, γαυρόπρωκτος* κλπ. πάντα παρ' Ἀριστοφ.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς πρὸς τὴν *ἡλικίαν* λοιδορεῖται: *τυμβογέρων* (πρβλ. τὸ παρὰ Μαρτίνω Κρουσίω Germanogr.: σ. 232τ *υμβοδύτρια*), *σοροδαίμων*, *τυφογέρων* (τὸ Ὅμ. *πέπων*), (2) τῶν δὲ γυναικῶν *γράφιον* (*ισχυρόν, οικετικόν κλπ.*), *γύναιον*.

Κατὰ τὰς διαφόρους κακίας αὐτοῦ, ὅς οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι πρβλ.: τὰ γνωστότατα ἐπίθετα *ἀβέλλτερος, ἀρόητος, κοῦφος, ἀφνής, βλάξ, εὐήθης, ἡλίθιος, λάλος, σκαιός, ιδιώτης, μάταιος, ἀκόλαστος, ἀσελγής* καὶ ἄλλα μυρία. Ἀλλ' ἐνταῦθα καταλέξω καὶ τάδε:

Τῆρόρους, θήλυσ τὴν ψυχὴν, κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος, εὐριπος, ἀθυρόγλωσ-

(1) Ὅρα μὴ καὶ τὴν ἀνάλογον παρὰ τοῖς νεωτέροις θὰ σὲ βγάλω τὸ *λαρύγγι* ἐν Ἀριστ. Βατρ. 575 *ἐγὼ δὲ τὸν λαρύγγα ἄν ἐκτέμωμί σου*. Παρὰ Δημόστ. ὦ *μισρά κεφαλὴ*.

(2) Πρβλ. *Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρατίον* παρ' ἡμῖν σὰν τὴν *σταπίδα*.

σος, (1) *νήπιος* καὶ *μέγα νήπιος* (παρ' Ὀμ.) *μαμμάκυνθος*, *βλιτομάμμας*, οὐχὶ δὲ μόνον ἀδολέσσης, ἀλλὰ πτωχὸς ἀδολέσσης, οὐχὶ μόνον ψευδολόγος, ἀλλὰ καὶ ψευδῶν συγκολλητῆς· κρονόληρος, σπερμολόγος (Δημοσθ.) Πρβλ. τὰ ὁμηρικὰ ἀκριτόμυθος καὶ λαβραγόρης, ὃ μέγ' ἀναιδὲς, ἀναιδείην ἐπιειμένος, ἡεροπευτής, ἐτώσιον ἄλθος ἀρούρης (πρὸς δὲ τὸ τοῦ Πλάτ. : ἄλθος γῆς), παρθενοπίτης. γυναιμαγής. Ὁ Ἀγαμέμνων προσφωνεῖ τὸν Ὀδυσσεά διὰ τοῦ : « κηκοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον » (Ίδ. Δ. 339).

Πρὸς τοῖς εἰρημένους συνήθης ὕβρις εἶναι καὶ τὰ : αἰσχροκερδὴς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῃ καὶ αἰσχροκερδέστατος παρ' Ἀνδοκίδῃ. Εἶτα :

- *τρίμμα* καὶ *περίτριμμα* δικῶν παρ' Ἀριστοφ. ἢ — ἀγορᾶς παρὰ Δημοσθ.
- *κόλαξ*—*ίστατος* καὶ τὰ σύνθ. *ψωμοκόλαξ*, *λιμοκόλαξ*, *κρικοκόλαξ*, *παράσιτος*, *θώψ*.
- *βαλλαρτιοτόμος*, *λωποδύτης*, *τυμβωρύχος*, *τοιγωρύχος*, *κλέπτης*, *φῶρ*, (2) *ληστής*,
- *μιαρός*, *παμμίαρος*, *μιαρώτατος* (Ἀριστ. Βζτ. 466), *κάπηλος* *πονηρίας*, *παλιγκάπηλος*.
- *βάσκαρος* καὶ *βασκανώτατος* (παγ.-*τρικ*-) *κατάρατος*.
- *ἀλαζών*, *πτωγαλαζών* καὶ *κομποφακελλορρήμων*.
- *ἀπληστος*, *λαίμαργος*, *καταφαγᾶς*, *γαστρίμαργος* (-*ία*), *κάβαισος*· οὕτω δ' ἐκάλουν τὸν περὶ τὴν τροφήν ἀπληστον, ὡς νῦν τὸν πολυπότην : *πίθον* (*πιθάρι*, *βαρέλι*).
- *οἰνοβαρής*, (Ὀμ. :) *οἰνόφλυξ*, *ἀσκός*, *μεθυσοκόττατος*.
- *ἀπαίδευτος*, *ἀναλφάβητος*, οὐδὲ *κόππα* *γινώσκων* *δοκησίσοφος*, *παγὺς τὸν νοῦν*, ἢ *παγύνους* (καὶ *παγύνφων* παρ' Ἡσυχίῳ) *ρωθής*, *βραδὺς τὸν νοῦν*, *τὴν γνώμην*, *τὴν δίκαιον*), *ἀμβλὺς* (3) *κλπ.* καὶ *τέλος* :
- *φαῦλος*, *φανλεπίφανλος*, *καταπύγων*, *κίραιδος*, *θηλυδρίας*, *γυναικίας*, *γύννης*, *τὴν νεότητα* *προπεπωκώς*, *κοπρίας* (4) *κλπ.* καὶ *βάρβαρος*, *κλπ.*, *κλπ.*

B'.

Παραλείπων πλείστα ἄλλα πρὸς συντομὴν ἀναγράφω ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Πολυδεύκους Σ', 128) τὰ ἐπιτηδεύματα, τοὺς βίους, ἐφ' οἷς ἄν τις ὀνειδισθεῖται κατ' αὐτόν. Εἶναι δὲ ταῦτα : « Ποροβοσκός, *κάπηλος*, (5) *ὀπωρώνης*, *ὀπωρωπώλης* *τελώνης*, *δεκατῶνης*, *δεκαταλόγος*, « *εἰκοστολόγος*, *πετηκοστολόγος*.. *ραύτης*, *παρδοεύς*, *πορθμεύς*, *μαστροπός*, *ὕπνρτης*, « *βυρσοδέψης*, *ἀλλαρτοπώλης* εἰ δὲ καὶ μὴ διὰ πασῶν ἀνέλθαι *τεχνῶν* τὸ ὀνειδισμα τοῖς « *βελτίω β' οὐν αἰριυμένοις*, ἀλλ' οἷγε τοιοῦτοι βίοι τὸ ἐπονείδιστον ἐπ' αὐτοῖς ἔχουσιν... » Ἀλλὰ μήπως καὶ σήμερον δὲν θεωροῦνται ἐπονείδιστα τὰ ἐπιτηδεύματα ἢ ἐπαγγέλματα ταῦτα ; μήπως μετὰ τινος λεπτοῦς περιφρονήσεως δὲν ὁμιλοῦσιν οἱ κύριοι καὶ αἱ κυραὶ περὶ τῶν *μπακάλιδων*, *π. χ.* ἔστω καὶ ἂν εἶναι οὗτοι ἔμποροι, ἢ μικρέμποροι, μήπως δὲν εἶναι οὗτοι τοῦ *πονηροῦ κόμματος* ; Ἀλλὰ τί πλέον, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ἱερώτερον τῶν ἐπαγγελμάτων παρ' ἡμῖν

(1) Ὅρα τὸ κοινόν : ἀπύλωτον στόμα, ὅπερ ὅμως εὐρηται *π.χ.* ἐν Ἀριστοφ. προσέτι ἀχάλιον καὶ ἀκρατές.

(2) *fur* παρὰ Πλάτῳ ἰδίως ἐπὶ δούλων.

(3) Πάντα ταῦτα ἰσοδυναμοῦσι τῷ κοινῷ *χονδροκέφαλος*.

(4) Ὅπερ καὶ παρὰ Σουητωνίῳ ἐν *Tib.* 61 καὶ ἐκ τοῦ κόπρος σύνθ. : παρὰ *μτγν* :

(5) Πρβλ. προσέτι σήμερον τὰ *βιβλιοκάπηλος* καὶ *ἀρχαιοκάπηλος*, *καπηλικαὶ ὕβρεις*...

περιφρονεῖται; Τίς εἶναι αὐτός ὁ νέος; ἠρώτησε κυρία τις, καὶ αὐτὸς δάσκαλος; κοῦμα. (1) ἀμνημονοῦσα τὸ λόγιον:

Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἄνδρὸς ἢ σώφρων γυνή,
ἢ δὲ μὴ σώφρων ἀνία τὸν ξυζώνθ' ὑπερφρονεῖ.
καὶ τὶ περὶ αὐτῆς σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ συγγενές.

Χάριν ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως εἰρήσθω ὅτι παρ' ἀρχαίοις καὶ ἡ λ: (ὑπο-)γραμμα-
τεὺς ἐσήμεινε τὸν κοινὸν ἄνθρωπον: πρὸς τὴν ἐκ παραλλήλου χρῆσιν τῆς λέξεως μετὰ τῶν
βωμολόγων δημοσιόφων (Ἀριστ.: Βάτρ.: 1084 καὶ Δημοσθ. 18, 127, 20, 161 ὅστις χρῆ-
ται καὶ τῇ λ: γραμματοκύφων). Τοῖς ἄνω τοῦ Πολυδεύκους προστίθῃ τὰ: ἀγοραῖος, (ἐκ τῆς
ἀγορᾶς) καὶ ἀγοροῖκος ἐκ τοῦ ἀγορεύ, καὶ τὸ σύρφαξ, ὅπερ ὅμως λέγεται περὶ τῆς κατωτάτης
βαθμίδος τοῦ λαοῦ (πρὸς τὰ: συρφετός, συρφετώδης καὶ συρφετώδης ὅγλος ἰσοδυναμοῦν τῷ
λετ: plebecula παρ' Ὁρακτίῳ) καὶ τὸ ρακιοσυρραπτάδης, δι' οὗ παρ' Ἀριστοφ.: ὁ Εὐριπίδης
τιτλοφορεῖται! (Βάτρ.: 842)

Γ'.

Ἐν γένει παρατρέχων τὰ εἰς τὰς γυναῖκας ἀφορῶντα καὶ τὰ περὶ κομμωτριῶν π.χ. αἵτινες
ἀμφιπολεύουσιν περὶ αὐτὰς αἱ μὲν τὰ κάτοπτρα, αἱ δὲ τοὺς κεκρυφάλους, ἀλλὰ τοὺς κτέ-
ρας, περὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν καὶ καλλωπισμῶν, οἵτινες δίδουσιν αἰεὶ ἀφορμὴν εἰς λοιδόριαν, εἰς δὲ
τὴν ἀμουσολογίαν ταύτην ταχεῖ τῷ καλῶς προβαίνων σημειοῦμαι τόδε: ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ὑποκο-
ρίζουσι τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὐ μόνον πρὸς κολακείαν ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑβρίον· ἐπίπαν μάλιστα τὰ
ἀττικὰ ταῦτα ὑποκορισματα εἶναι ἐταιρικά. Τὴν Εὐφημίαν π.χ. λέγουσιν Εὐφήμιον, τὴν
Εὐπραξίαν, Εὐπράξιον, τὴν Εὐθαλίαν, Εὐθάλιον, τὴν Γλυκερίαν, Γλυκερίον· κ.λ. Γνωστὰ δὲ
τὰ Ἀμφίδιον, Ψυγίδιον, Στρούθειον, Χρυσάριον, Φάριον, Ἀθρότιον κ.λ. ἐκ τῶν γραμματικῶν
δὲ διδάσκεται ὅτι αὐτὰ πάντα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλειον γένος κατηγορεῖται.»

Δ'.

Γνωστὸν βεβαίως ὅτι καὶ πολλὰ ὀνόματα ἀνδρῶν, πόλεων, λαῶν κύρια μετέπεσαν εἰς κα-
κὴν καὶ παροιμιώδη σημασίαν. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν παροιμίαν Κοροΐβου ἡλιθιώτερος, ἢ
Μελιτιδίου γελοιότερος, διότι ἀμφότεροι, ὅτε Κόροιβος καὶ ὁ Μελιτίδης ἐκωμωδοῦντο ἐπὶ με-
γάλῃ μωρίᾳ. Ὁ Μελιτίδης (2) μάλιστα πολλὰ παθὼν οὐκ ἐδυνήθη πλείω τῶν 5 ν' ἀριθμήσει.
Ἡ τις ὀλίγον περὶ τὰς παροιμίας ἀσχολούμενος ἀγνοεῖ τὸ κομψόν: Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμι
με; δῆλα δὲ ὡς λέγει τις σήμερον τί με θαρρεῖς ὅσον τόν. . .

Πρὸς τούτοις πρὸς τὰ κύρια Μαργίτης ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας Σίουρος, Βουταλίων.
Σκόπει δέ μοι καὶ τὸ Λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ λόγων χρηματιζομένων,
Μίδας ὅνον ὧτα ἔχει, ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ πάντα καταμανθανόντων· καὶ Αἰσιώπειον αἶ-
μα. παροιμ.: ἥτις εἴρηται ἐπὶ τῶν δυσσποτρίπτοις οὐκ ἐδιδασκόμενων, ἔνα ἄλλας ὡς δεινό-
τερα Δεινίου καὶ κυνότερα Κύντωρος (3) ἀποσιωπήσω.

(1) Πρὸς τὸ λογοπαίγνιον διδάσκαλος.

(2) Καὶ Μελιτιδίου.

(3) Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακῶν. Ὁρα τὰς δύο τελευταίας ἐν Crusius Plutarchi de Proverbiis
Alexandrinorum libellus ineditus ἐν Τυβίγγῃ 1887, σελ. 18.

Ἡ θρηκτική πόλις Ἀβδῆρα παρ' ἀρχαίοις ἐφημιζέτο διὰ τὴν ἀπειροκαλίαν τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, ἐφ' ᾧ ὁ ἀπειροκάλος καὶ Ἀβδηρίτης καλεῖται. Τὸ τοῦ Κικέρωνος χωρίον ἐν Att. IV, 16, 7 (17 ἐπιστ.) ἄξιον νὰ μνημονευθῇ διότι περὶ τινος ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου λέγεται : Hic Abdera.

Ὁ Δημοσθένης ἀφ' ἐτέρου λοιδορεῖται ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνου ὡς Σχύθης, ὁ Κλέων ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καλεῖται *Παφλαγών*. Παρὰ Μενάνδρῳ τὸ ἐθνικὸν *Αἰθίοψ* παρατέτακται τῷ Σχύθης ἐπὶ λοιδορίᾳ, καθάπερ παρ' Ὁρατίῳ Carm: III, 6, 14 φέρεται Dacus et Æthiops : Ἐπίσης τὰ Ἔθν : Φρύγ' παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Λυδὸς παρ' Ἀριστοφάνει· ἰδοὺ δὲ καὶ παροιμία «Λυδοὶ ποιεῖν, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ πάντων Κῆρες ἐξωλέστατοι» Οὐχὶ δ' ἄγνωστοι καὶ αἱ παρ' : *Τρία Κάππα κακὰ, ἦτοι Κίλικες, Κρήτες, Καππαδόκαι*, (1) καὶ *Κρήτες αἰεὶ ψεύονται* (2) καὶ *κρητίζειν*—ψεύδεσθαι.

Θᾶπτον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνὰς τε χελώνας

Εὐρεῖν, ἣ δόκιμον ρήτορα Καππαδόκην.

ἣ τὸ περίπυστον

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάθηνε γευσάμενη αἵματος ἰσθόλου.

Καὶ οἱ Θετταλοὶ σκώπτονται διὰ τὸ κίβδηλον αὐτῶν καὶ ἀπατητικὸν, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ παρ' : *Θετταλῶν νόμισμα* (3)· καὶ οἱ Βοιωτοὶ οὐχ ἥττον ἐπὶ ἀγροικίᾳ καὶ ἀμαθείᾳ· ἐφ' ᾧ καὶ *Βοιωτία* ὄς. Ὁ χαριέστατος μάλιστα Λουκιανὸς παρέστησε αὐτὸν τὸν Δία (4) ἐπιφωνοῦντα διὰ τὴν προῆξιν, ἣν ἐσκόπει νὰ ἐνεργήσῃ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τοῦ Ἐπικουρείου Δάμιδος «Ἡράκλεις ἄγροικον τοῦτο καὶ δεινῶς Βοιώτιον» (5). Αἱ ἐξῆς δὲ τρεῖς παροιμίαι δηλοῦσι τὰ περὶ τῶν Τενεδίων ἐπαρκῶς : *Τενέδιος αὐλητής* ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῇ μαρτυρούντων, *Τενέδιος ξυνήγορος*, περὶ ἀποτόμου καὶ σκληροῦ, καὶ *Τενέδιος πέλεκυς* ἐπὶ τῶν πικρῶν καὶ συντόμως ἀποκοπτόντων τὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα.

Καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἄγαν φλυάκων καὶ ἀπαύστως διαλεγομένων ἐχρῶντο τῇ παρ' : *Ἀράβιος αὐλητής* (πρβλ. Δωδωναῖον χαλκεῖον), ὡς ἐπὶ τῶν ἀηδῶν ἐλέγετο· *Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα*.

Δεινὴ ὕβρις ἔθεωρεῖτο καὶ ἡ φράσις *Μυσῶν ἔσχατος*, ἥπερ καὶ παρὰ Κικέρη· Flacc. 65 *Mysorum ultimus* (6) εὐρηται.

Κομίζων σοὶ τοῦτο, φίλε, κομίδῃ ἰδιωτικὸν καὶ ἀσύμμετρον ἃ τε ἀτελεῖς καὶ ἐν σπουδῇ γεγραμμένον ὑπὸ τρωμός εἰμι μὴ δεινόν τι παρὰ τῆς σῆς φιλότητος πάθω, καθάπερ οἱ ὕβρισταί, τῶν μένος αἰὲρ ἀτάσθαλον καὶ Τανταλεῖους δίκας ὑπόσχω, κατὰ τὸν Ποιη-

(1) Ὁρα καὶ τὸ ἐν Ἀνθολ. δίστιχον :

(2) Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην κατὰ τῶν Κρητῶν λοιδορίαν ὁ Schneck ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ ἐπιγραφομένη—«Quaestiones paroemiographicae de codice coisliniano 417 et Eudemi, quae feruntur Lexicis (1892) σημειοῦται ὅτι παρὰ τοῖς Παροιμιολογῶσι «non legitur.»

(3) Ζεὺς Τραγ. § 32.

(4) Ὁρα Στέφ. Βυζάντιον ἐν λ. τινὲς δὲ ὡς οὐκ ὄντας ταῖς διαβολαῖς τοὺς Βοιωτοὺς ἄγαν ἐνέκρητον. (ἐκδ. Meinecke).

(5) Πρβλ. καὶ *Θετταλῶν σόφισμα*.

(6) Πρβλ. αὐτόθι καὶ 3.

τήν. Ἐκ προτέρων ὁμῶς διαβεβαιοῦμαι σοι ὅτι ἂν τε γυναιξὶν ἢ δὲ ἀνδράσι σεβιζόμενος πλείοντα μοχθηρότερα παρέλιπον. Ἐπιμελῶς δὲ πρὸς τούτοις πάσας τὰς κομφᾶς εὐρημένας μοι λουδορίας καὶ ὕβρεις ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, τῶν ἰχθύων, τῶν ἐντόμων κατὰ μεταφρ. εἰλημμένας ἀπεχώρισα ἵνα, ἐν ἀδείας σου καὶ εὐκαιρίας τύχω, ὀλίγα τινὰ καὶ ἐκ τούτων προσεχῶς ἐπιστείλω σοι ἐντεῦθεν (1), διότι ἐπιλείποι μοι ἂν ἡ ἡμέρα, εἰ βουλοίμην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκλέγειν καὶ δὴ καὶ ἕτερον χώρον τῆς Ἡρώς καταργεῖν. Ἀντὶ δ' εὐστόχων καὶ τεθηγμένων λόγων, δέξαι, φίλε, τὰ μὴ καλῶς κεκαρυκευμένα ταῦτα λόγια ἐπὶ τῇ πίστει ὅτι οὐ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον τῆς Ἡρώς κόσμιον καὶ εὐπρεπές.

Καὶ τούτων μὲν ἄλλες. Σοὶ δὲ καὶ τοῖς φίλοις τῆς Ἡρώς ἀναγνώσταις ἐπὶ τῷ ἐπὶ θύρῃς ἔτει παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δοτῆρος.

Αἰτῶ — ὑγίαν, πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἰ δὲ βούλει, πρόσθε καὶ τὸ ἕτερον ἡμιστίχιον: εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ἀπολογίας μὲν οὐδὲν χρήζω οἶμαι νῦν, ὑπὲρ γλώττης εἰς οὕτως εὐφρημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Υγιάινει καὶ εὐδαιμόνει

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ.

Ἐν Ξηροκρήνῃ, τῇ 25 Δεκεμβρίου 1893.]

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣ.

— Ὅχι, Κύριε, . . . εἰς τὴν τρίτην θέσιν ἐὰν θέλητε, ἀλλέως εἶναι ἀδύνατον. . . .

— Ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι ἐπῆρα εἰσιτήριον διὰ σκύλον. . . .

— Δὲν σημαίνει. . . . ἔχομεν διαταγὴν. . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον καιρὸν νὰ υπάγω νὰ βάλω ἀλλοῦ τὸν σκύλον μου. . . . βλέπεις ὅτι τὸ τρακίνο φεύγει.

Καὶ ὁ κόμης de Trène ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαϊμοδέτην τοῦ ἑνα μεγάλον μαλλιαρὸν σκύλον στακτὴν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ διαμέρισμα καὶ ἐσπῆλθε κατόπιν τοῦ καὶ αὐτὸς ἐνῶ ὁ υπάλληλος ἔκλεισε τὴν θυρίδα ὑψώνων τοὺς ὥμους.

— Ταλαίπωρέ μου Πιερό, — εἶπεν ὁ κόμης εἰς τὸν σκύλον τοῦ, ὁ ὅποῖος καθήσας ἀπέναντί τοῦ τὸν ἐκοίταξε τρυφερὰ μὲ τοὺς ἐκφραστικούς καὶ ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς τοῦ — ὅχ ἔμενα καὶ ἐγὼ ἐὰν δὲν σ' ἄφηναν νὰ μ' ἀκολουθήσῃς. . . .

Καὶ ἀφοῦ ξεδίπλωσε φρέμα, μὲ τὸ ὑποπὸν ἐσκέπασε τὰ γόνατά τοῦ, ἐξηκολούθησε λέγων:

(1) πρὸλ. θηρίον, κνώδαλον, κῆτις, κύων, γαλῆ, ὄνος, βοῦς, πῖθηκος, ὄς, λύκος, ἀηδὼν, κόραξ, φαλαίνα κλπ., κλπ.